

НАША ЦЕРКВА- КІЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"
Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 1 (125), 2014 р.

СВЯТІ ОТЦІ І ВЧИТЕЛІ ЦЕРКВИ ПРО РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Святий Григорій чудотворець, єпископ Неокесарійський. У цей великий день ми бачимо великі знамення: царі, знявши корони, поклоняються з віншуваннями Царю, Який з неба зійшов і, Який від праведних царів (за плотю) походить і зробився немовлям, Який найвеличніші тайни знає і в материнських обіймах зігрівається. Той, Хто залишив ангелів, архангелів, престоли, господства, сили, невсипучих і вогненосних всіх духів, один, йдучи новим шляхом, виходить із непорушної сім'ям дівственної утроби. Творець всіх йде просвітити світ і не залишає сиротами ангелів, являється і людям, які створені Богом. Царя Небесного славою і честю оточують царі. Вождю воїнів моління і хваління приносять воїни, жінки вшановують у страсі Сина жінки, бо він зробився радістю жінок; діви прославляють Діву, через Яку дівство прийняло благословення, і дивуючись запитують Марію: «Звідки в Тебе молоко, яке само по собі багато виливається, дивно, що із дівственних багатих потоків ти годуєш Немовля?».

Євсевій, єпископ Олександрійський (IV століття). А чому Господь став людиною і переміг диявола? Послухай. Так, як диявол в раю лукавими словами спокусив Адама через жінку, то для того й Господь вселився і втілювався в Діві і пройшов, як захотів, щоб перш за все звільнити Єву від прокляття і визволити весь жіночий рід від переступу: бо якби Він не народився від Діві, то не був би вшанований рід жінок. Коли ж Господь народився від Діві, то і перси, що раніше жили з матерями розпусно, тепер зберігають дівство. З того часу, як народився від Діві Ісус Христос – нев'януча троянда, дівство прийняло благословення... А ось - і ще одна причина. Якби Господь не воплотився від Діві і не заховав Божества плотю, то вселенна не встояла б в спогляданні сйива Божества. Рівно ж, якби Він не втілювався, то яким чином доторкнулися б до Нього і принесли Йому дари волхви? Якби Він не прийняв плоті, то як блудниця насмілилася б цілувати ноги Того, Кого не вміщають небеса? Або, як Закхей міг би прийняти Його в дім, приборкати пристрасть лихварства і показати грішникам, в чому полягає надія спасіння?. Тому то і Господь втілювався і прикликав спершу волхвів, потім митарів, потім блудниць, дарував їм відпущення гріхів, скасував закон і визволив все творіння!

Святий Афанасій Великий, архієпископ Олександрійський. Бог створив людину і забажав, щоб вона перебувала в нетлінні. Але люди, занедбавшись і ухилившись від устремління розуму свого до Бога, зупинившись думкою на зломі і сформувавши його для себе, підпали під те смертне осудження, яким спершу погрожував їм Бог, і не залишились вже такими, якими були створені, але як подумали, так і розтілились. І смерть, запанувавши, оволоділа ними, тому що переступ заповіді повернув їх у природний стан, щоб так, як створені вони були з нічого, так в самому буті, з часом, за всією справедливістю зазнали тління. Якщо ж люди підпали під природне тління, і втратили благодать Божого образу: то, що могло інше звершитися: або в кому іншому була потреба для повернення такої благодаті відновлення людей, окрім Самого Бога-Слова, Який із нічого створив всю Вселенну на початку? Йому належало – і тлінне привести знову в нетлінне, і зберегти те, що було найдорожчим для Отця. Оскільки Він – Отець Слово і вище за всіх: то природнім чином Він один тільки міг все відтворити, Він один йшов до того, щоб за всіх постраждати і за всіх бути заступником перед Богом Отцем.

Святий Єфрем Сирін. Розумна і розсудлива людина вибирає одне із двох: або сон приємний, який не збурюється тужливими і скорботними турботами, або святе і корисне бдіння. Чому б нам не вибрати останнього? Сьогодні ніч – сама найсвітлі-

ша: бо цієї ночі народжується Винаватець світла, щоб розсіяти морок і темряву, які окутують нас. Не допустимо, щоб наше бдіння збурювалось, якою-небудь життєвою турботою, нехай буде слух нас нічим не обтяжений, погляд очей наших ціломудренний, помисли серця нашого чистими і слово вуст наших благорозумне.

Святий Василій Великий, архієпископ Кесарії Кападокійської. Різдво Христове, як народження Божества, хай вшановується мовчанням. Тому то не будемо досліджувати його нашими думками, - не станемо зайвий раз допитливими про те, образ чого не може бути уявним, де не було глядача. Що може уявити розум, і як послужить думкам язик? Немає Отця і народився Син. Не говори: «коли»? оскільки відповідь тут не можлива. На запитання: «коли?», можна сказати хіба що «тимчасово»; а на запитання: «як» - відповіді: «народився для тілесних людей плотським чином». Можу сказати за Писанням: «як сйиво від слави, і як образ від першообразного»; тим більше, нехай не буде в тебе зайвого бажання розмірковувати над цими словами: я сповідую недоступність для розуму і несказаність для людського слова образу Божественного народження. Не каже, що «якщо Син народився, то, це означає, що не був», - і не кради добра, злодіянням ненаситної думки, тутешніми образами розрушаючи істину і затемнюючи вчення про Бога. Я сказав: «Він народився», щоб показати початок і мету цього, а не для того, щоб дослідити предвічне походження Єдиногородного. Але ти даремно не досліджуй Сина. Залишимо розмову про присносущне і невимовне Різдво, тому що розуму нашому не під силу осягнути недосяжне єство: єство Слова, як не важливо для розуму зрозуміти це – тому що воно не може бути з чимось порівняне. Бог – на землі, Бог – серед людей, Бог – втілений: не за часом Він тільки діє, як в пророках, але з'єднав Себе з людством і з рідною нам плотю вивів до Себе людство. Запитаєш: «яким чином Божество в плоті?». Відповідаю – вогонь не пожирається залізом, але перебуває все разом і дає йому свою силу, залізо не зменшується від розтоплення, вогонь огортає собою все, що його торкається. Так і Бог-Слово не вийшов із Себе, хоча і вселився в нас, - перетерпів перетворення, хоча і Слово плотю стало (Ін. 1, 14).

Святий Григорій Богослов, архієпископ Константинопольський. Сьогодні – свято Різдва, тому що Бог з'явився людям через народження. Він – Бог, як Сущий і Присносущний від Присносущного, вищий за причину і слово (тому що немає слова, яке було б вище за Слово); і Він з'являється заради нас, народившись, щоб як Він дав нам буття, так Він і дарував нам блаженне буття, а краще сказати, щоб нас, що через гріх випали із благобуття, знову повернути до нього через втілення. Ось що ми святкуємо, ось що ми прославляємо цього дня: пришестя Бога до людей для того, щоб нам переселитися, або краще повернутися до Бога (бо це правильніше!), щоб відклавши стару людину, зодягнутися в нову (Еф. 4, 22-24) і, як вмерли ми в Адамі, так жили у Христі (1Кор. 15, 22), з Христом і народжуючись, і розпинаючись, і погребуючись, і піднімаючись.

Святий Амфілохій, єпископ Іконійський. Нинішнє свято Різдва Христового, істиного Бога нашого, є для нас непереможною твердиною, непохитною основою, спасительним початком. Заради цього свята праобразним стало давнє провіщення і ясно у всій вселенній було проповідане нове; ним була переможена сила тління і припинене погибельне поклоніння дияволу, умертвленні людські пристрасті і відновлене життя ангельського панування; ним відкрилося небо і земля піднесена на божественну висоту; ним був повернутий для людей рай і знищена сила смерті, розвіяна демонська спокуса і сповіщена премудрість Божа і всечисте пришестя (Бога на землю). «Не заступник, ні ангел, каже пророк Ісайя, - але Сам Господь спас їх».

Святий Григорій, єпископ Ніський. Тепер перенесемося словом до Вифлеєму, який згадується у Євангелії: звернемо свій погляд до небесного воїнства, подивимось на славу Ангельську, послухаємо їх Божественного співу. Який же голос ми чуємо

від них? «Слава у вишніх Богу», - звивають вони. А чому Ангели прославляють своїм голосом Божество, яке споглядається у вишніх? «Тому, - відповідають вони, - «що і на землі мир». Ось яке явище привело ангелів в радість: «на землі мир!». Земля, яка раніше була проклята, яка вирощувала терня і бур'ян, - країна війн, місце вигнання засуджених, - ця земля прийняла мир. О чудо! Істина від землі засяяла, і правда з небес прийшла (Пс. 84, 12).

Святий Амвросій, єпископ Медіоланський. Браття! Зустрічаючи день Різдва Господа нашого, очистимо себе від усякої скверни гріхів, наповнимо скарбниці різноманітними дарами, щоб того святого дня було чим втішити подорожуючих, полегшити скорботи вдів, одягнути бідних. Бо хіба добре буде, якщо в одному і тому ж домі, між рабами одного господаря, інший буде веселитися, зодягнувшись у шовкову одіж, а другий стане сумувати, ходячи в старім вбранні, - один буде насолоджуватися їжею, а інший терпіти голод і холод, - той стане страждати від вчорашнього сп'яніння, а той від вчорашнього пощення. І якою буде дія нашої молитви, коли ми просимо визволити нас від лукавого, а самі не хочемо відноситься милосердно і з любов'ю до наших братів? Станемо уподібнюватися до Господа...

Святитель Іоан Золотоустий, архієпископ Константинопольський. Бачу таїнство незвичайне і чудне: пастирі сповіщають слух мій, проголошуючи не пустельну пісню, а співаючи небесний гімн. Ангели співають, архангели оспівують, херувими звивають, серафими славословлять; все радується, бачачи Бога на землі і людину на небесах. Нині Вифлеєм уподібнився до неба, замість зірок прийнявши ангелів, які співають, а замість сонця несказанно поміщає в собі Сонце правди. Не допитуйся – як це; де хоче Бог, там перемагаються природні закони. Він захотів, піднявся, зійшов і

спас; все підкорене Богові. Сьогодні народжується Сущий, і Сущий стає Тим, Ким Він не був. Будучи Богом – Він стає людиною, і, з другого боку - не через поступове вдоволення із людини стає Богом, але, будучи Словом, Він стає плотю, так що єство Його залишилось незмінним за Своєю безстрастністю.

Святитель Ілля Миняїтій, Кефалонітський. Волхви, коли прийшли і побачили Божественне Немовля з Марією, Його Матір'ю, з глибокою повагою впали і поклонилися, відкрили свої скарби і принесли Йому дари – золото, ладан і смирну. Керуючись Божественним промислом, вони сповідали в Його особі: через золото – царя, через ладан – Бога і через смирну – смертну Людину. Щоб знайти Христа і ми повинні принести Йому три дари: по-перше – золото, наше серце, як золото очищене від всякого злого жадання і від всякої нечистої думки; по-друге – дух, як ладан, що запалюється любов'ю до Бога і ближнього, і як ладан, що возноситься з благоговінням «вою благоухання духовного»; по-третє – смирну, умертвлення плотських пристрастей з поканням і смиренням; або інакше: принесемо Йому три дари: золото, тобто милостину, ладан – молитву і смирну – гіркі сльози. Волхви, після того, як поклонилися Христу, не повернулися тим самим шляхом, яким прийшли, а вибрали інший і повернулися на своє місце. Ось це є самим необхідним, що повинні зробити і ми в ці святі дні. І нам не потрібно повертатися тією ж самою дорогою, якою ми прийшли; ні - змінюємо дорогу, змінюємо мораль, змінюємо життя, - підемо іншою дорогою. Не станемо повертатися до минулих пристрастей, до гріхів, до минулої погібелі, а розпочнемо йти іншою стежкою – християнського милосердя.

Підготував і переклав митрополит Львівський і Сокальський Димитрій (РУДЮК)
Церква.info

• БОЛИТЬ

ПОХОРОНИ СЕРГІЯ НІГОЯНА

Сліз не було, але серце плакало. Сьогодні був на похоронах Сергія Нікояна. Того самого українця вірменського походження, котрого застрелили на Майдані. Ховали його у рідному селі Березнуватівка, що в яких 80 кілометрах від Дніпропетровська. Нині про цього хлопця знає вся Україна. Пишнота та пафосність слів інколи може знецінити суть і велич героїчного вчинку. Це саме той випадок. Сергій став для України апостолом добра і справедливості. Кожна епоха народжує своїх героїв та свої знакові постаті. Я певен пройдуть роки й ім'я Сергія Нікояна буде в нашій історії в одному ряду з такими іменами як Стус, Чорновіл, Симоненко.

Кажуть він був світлою дитиною й водночас справжнім мужем. Лише двадцять років. Це навіть не розквіт, а початок цвітіння. І впала

підкошена квітка. В Інтернеті гуляє інформація про те, що світове вірменство оголосило 100 тисяч зелених за голову вбивці Сергія.

Якщо це правда, то помагай їм Боже! Я стояв біля труни Нікояна і думав про те: Господи, чому ти буваєш не справедливий?! Чому так рано покликав до себе таку світлу, чисту і добру душу?! Нехай не гніваються на мене святі отці: але де ж ти тоді, Боже?!

У труну Сергія чиясь мудра рука поклала «Кобзар». Він так любив Шевченка...

Фідель СУХОНІС,
фото автора.

• НА ДУХОВНІ ТЕМИ

ПРОПОВІДЬ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА У НЕДІЛЮ 12-ТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ, ПІСЛЯ БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ У ВВЕДЕНСЬКОМУ ХРАМІ СМТ. БРЮХОВИЧІ

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа! Дорогі браття і сестри! Сьогоднішнє Євангельське читання знову нагадало нам про вічне життя. Ви чули у Євангелії, як один багатий юнак підійшов до Ісуса Христа і запитав, що йому треба зробити доброго, щоб успадкувати вічне життя.

Питання вічного життя, а саме: «Чи є воно, чи нема?», - стоїть перед кожною людиною. І одні вірять, що життя вічне існує, але багато людей не вірять в існування вічного життя і думають, що існування людини закінчується смертю. Насправді це не так.

Чому не так? Тому що матерія, як свідчить наука, незнищенна і вічна – ніщо так просто не зникає в нікуди. А людина має дух! То якщо матерія незнищенна, то значить і дух тим більше незнищимий. Тобто і розум, і почуття, і воля – все це існує. Адже якщо матерія існує, то чому не існує і розум вічний?

Але ми віримо у вічне життя не тому, що матерія існує вічно, як каже

наука. Не тому! А тому що Бог так сказав! А Бог є істина, і, що сказав Бог, те і правда. А те, що говорить людина може бути правдою, тільки якщо сказане співпадає з божественною істиною. А якщо не співпадає з божественною істиною, то те, що говорить людина – неправда.

Ось старше покоління пам'ятає, як у школі всіх нас учили, що є марсіани і що є життя на Марсі. Пам'ятаєте? А коли полетіли туди ракети, то не тільки марсіан не побачили, а взагалі ніякого життя не знайшли на Марсі! А говорили від імені науки!

Також усіх навчали теорії Дарвіна, вчили, що людина походить від мавпи. І хто не вірив в те, що він походить від мавпи, тих називали темними людьми, неосвіченими, не знаючими науки. А тепер та ж сама наука говорить, що теорія Дарвіна не підтверджена науковими дослідженнями навіть. Віками все людство переконували, що воно від мавпи походить, а тепер кажуть, що це неправда!

А ось те, що говорить Бог, те залишається правдою віками, назавжди. Тому що Бог є істина!

І створив Бог людину не для того, щоб вона пожила на цьому світі двадцять, чи тридцять, чи сімдесят, чи навіть сто років. Не для цього створив Бог людину! А для вічного життя.

Візьмімо диявола, злих духів. Здавалося б, з нашої точки зору, чому Господь їх не знищив, коли вони вже такі злі і приносять стільки шкоди самій людині? Чому Господь їх не знищив? А тому що все, що створено Богом, є добро. І саме буття є добро. А добро Бог знищить не може, тому що воно створене Ним і тому що Він Справедливий. А вічне існування диявола і злих духів є доказом цього: якщо зло буде існувати вічно, то тим більше буде існувати добро.

Цей багатий юнак не мав сумніву в тому, що існує вічне життя. Не мав! А чому він запитує, що би зробити доброго, щоб увійти у вічне життя? У його запитанні можна помітити таке,

що одні ввійдуть у вічне життя, а інші не ввійдуть у вічне життя.

Але не про це запитував багатий юнак і не думав він, що одні ввійдуть у вічне життя, а другі не ввійдуть. У вічне життя ввійдуть всі без винятку люди! Юнак, коли запитував про вічне життя, говорив про життя блаженне, а не просто вічне. Блаженне життя! Бо диявол і злі духи теж увійдуть у вічне життя, але вічне страждання там буде, а не блаженне життя!

Ось атеїсти не вірять, що вони ввійдуть у вічне життя. Це їх справа. Але вони не можуть зщезнути, бо Бог створив людину безсмертною, і атеїст не може сам себе знищити.

І ті люди, які кінчають своє життя самогубством, це настільки безумні люди, бо вони думають, знищивши себе тут на землі, перестануть існувати. Думають, що звільняться від страждань. Навпаки! Після цього у більшості страждання потраплять!

Але все ж таки і ми, дорогі браття і сестри, як і той багатий юнак, хочемо ввійти у вічне блаженне життя. Для того і молимося, і просимо Бога, і до храму приходимо з думкою про вічне життя.

Ісус Христос дав відповідь юнакові і дає відповідь тим самим і нам цю відповідь. Що треба зробити? Виконувати заповіді! Які? Не вбивай, не перелюбствуй, не лжесвідчи, люби батька і матір і ближнього твого, як самого себе. Ось що треба для того, щоб ввійти у вічне блаженне життя.

Але Господь у ту мить не про все сказав, що потрібно для вічного життя. Ось такий приклад. Авраам праведний, Давид пророк, Ной, інші святі – всі вони де знаходились по зішестя в пекло Ісуса Христа? Де? В пеклі! А були праведні, але знаходились в пеклі.

Чому ж ці праведні знаходились в пеклі? А тому, що нема людини на землі, яка б не згрішила. А якщо вона згрішила, то не може знаходитись в раю, не може знаходитись в Царстві Небесному. Чому не може? Бо вона згрішила, хай навіть один тільки раз.

Адам один же раз згрішив? Один! А був вигнаний із раю. А що говорить цар Давид: «У беззаконні зачатий я і в гріхах породила мене мати моя». Тобто Давид Духом Святим говорить, що у беззаконні зачатий він і в гріхах народжений. Це означає, що всі люди так само народжені у гріхах.

Зверніть увагу на Божу Матір. Навіть Божа Матір, яка народила Сина Божого, і то Вона назвала Його Своїм Спасителем. Тобто і Божа Матір потребувала Спасителя. А це означає, що у вічне блаженне життя, рай, Царство Небесне без Господа Ісуса Христа, без Його пришестя і втілення, розп'яття, смерті і Воскресіння ніхто із людей не може ввійти у вічне блаженне життя.

І тому заповіді залишаються і їх треба виконувати, але спасаємось ми всі, дорогі брати і сестри, всі без винятку, Господом нашим Ісусом Христом.

Якби Він не зійшов на землю і не втілювався б, і не виконав би цей спасительний подвиг, ніколи б ми не визволились від пекла, від вічних страждань.

Тому спасіння наше залежить від Господа Ісуса Христа – Він відкрив нам двері раю, Він відкрив нам двері у Царство Небесне і Він відкрив нам у вічне блаженне життя двері. Без Нього не може бути спасіння.

Тому, дорогі браття і сестри, ми повинні виконувати заповіді, які назвав Христос, але водночас повинні знати, що ми не своїми добрими ділами успадкуємо вічне блаженне життя. Не своїми ділами! Пам'ятаєте, що сказав апостол Павло: «Ділами не спасеться ніяка людина».

Чому не може спастись людина ділами? А тому, що немає на землі жодної людини безгрішної, крім Господа Ісуса Христа. Один Він безгрішний, а всі люди грішні. А якщо грішні, то не можуть увійти у Царство Небесне. А через Господа Ісуса Христа ми входимо.

Яким чином входимо? Господь Духом Святим очищає нас від усякого гріха! І Він Духом Святим чорне робить білим, грішника робить святим.

Ви подивіться, хто був Савл? Гонитель християн! А став великим апостолом. Яким чином? Він сам про себе каже, що благодаттю Божою став таким. Тобто лише благодаттю Божою він зміг стати таким.

А блудниця, яка омивала сльозами ноги Христа Спасителя і мазала миром, яким чином стала цнотливою? Господь простив їй і благодать Святого Духа очистила її від гріха.

А митар, майбутній євангелист Матфей, якого ненавиділи всі за те, що він чинив зло людям через податки, бо

брав більше, ніж треба, яким чином став євангелістом? Господь простив йому гріхи і чорне його життя зробив святим.

І так кожна людина. Кожна людина! Це тільки приклади, як Господь чорне робить білим, гріховне робить святим. Настільки велика сила Бога. І коли апостоли запитали Ісуса Христа: «Якщо багатий не може увійти в Царство Небесне, то хто може бути спасеним?», - Христос ясно сказав: «У людей це неможливо».

Тобто людина сама стати безгрішною не може, а у Бога все можливо. І тому, дивіться, розбійник, який за все своє життя тільки грабував, робив зло, а в останню хвилину свого життя на хресті сказав одне тільки речення: «Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царство Твоє», - отримує спасіння.

Не сказав прийми мене, тому що розумів, що не може ввійти у Царство Небесне тому, що він грішник, розбійник, злодій. А просить Господа тільки згадати його у Своєму Царстві. І ви дивіться, яка велика милість Божа! Господь сказав йому: «Сьогодні будеш зі Мною в раю».

Не входить Авраам першим в рай, ні Ной, ні Давид, ні жоден із пророків, ніхто з праведників, а розбійник першим входить в рай. Ось бачите, яка велика милість Божа і що Бог може зробити – Він може ввести розбійника першим в рай.

І тому ми, дорогі браття і сестри, визнаючи себе грішниками, не повинні втрачати надію на вічне блаженне життя. Не треба втрачати! Бо ми ввійдемо у вічне блаженне життя, ввійдемо обов'язково, якщо будемо каятися у своїх гріхах.

Бо всі праведні і Старого Завіту, і Нового Завіту отримували прощення тільки тоді, коли каюлися. Давид же згрішив? Згрішив та ще й будучи царем! А Господь простив його гріх. І для нас його гріх і покаєння є показовим і зразковим.

Треба не просто називати себе грішником, мало сказати: «Я грішний». Треба конкретно свої гріхи знати. Конкретно! Бо не всі ж убивці і не всі перелюбники, але всі грішники! Так ось, у чому ти грішний, ото всі свої гріхи і пам'ятай.

Навіть якщо ти їх уже не звершуєш, пам'ятай про них. І не просто пам'ятай, а плач, таємно плач за скоєні гріхи, і тоді Господь, Який бачить таємне, зробить явне – простить тобі гріх і подарує Царство Небесне.

Дорогі браття і сестри, земне життя тимчасове і рано чи пізно закінчиться.

А вічне є вічне і в оце вічне ми ввійдемо. І про нього більше за все нам треба думати. Той юнак сказав, що треба робить добре. Він знав, що треба робить добро, щоб спастись.

І ми, дорогі браття і сестри, повинні робить добро. А що значить робить добро? Батьки повинні любити дітей, а діти – батьків, бо сказав Бог: «Люби батька твого і матір твою».

Любов узагалі лежить в основі всього. Треба любити свою родину, бо інакше не полюбиш свого народу. А якщо хто не любить свій народ, він не може любити інший народ. Треба любити свою Батьківщину, тоді ти будеш любити інші народи. А якщо у тебе немає любові, нема любові до своєї Батьківщини, до свого народу, до своєї мови, то як ти можеш любити інших? У тебе ж у серці любові нема! Яким чином ти можеш полюбити інших?!

Тому треба насамперед дбати про те, щоб у серці була любов, і чим сильніша, тим краще. Тому що вона, любов, закликає у душу божественну благодать.

І тільки не треба плутати любов тілесну і любов духовну. Зараз багато є людей, які не розуміють цієї різниці і називають гріх любов'ю. Ну як ви можете називати блуд любов'ю?! Зараз дійшло до того, що люди-християни називають шлюбом життя чоловіка з чоловіком і жінки із жінкою. Хіба це любов?! Це є зло! І велике зло! За таке зло Господь спалив Содом і Гомору.

Тому треба мати в серці чисту любов, божественну любов, яку подає Святий Дух у кожне серце. Сама природа наша створена такою, що вона любить. Навіть той, хто Бога не визнає, може мати любов у серці, тому що любов закладена у наших серцях від створення і не розривною із природою наших душ.

Дорогі браття і сестри, багато я вам наговорив. Але пам'ятайте одне: думайте про Царство Боже і вічне блаженне життя, згадуйте свої гріхи і просіть у Бога помилування. Промовляйте оці прості і глибокі слова: «Господи помилуй!» І якщо будемо так робить, обов'язково Царство Боже успадкуємо!

Богу нашому слава навіки віків. Амінь!

(Проповідь виголошена після Божественної Літургії у Введенському храмі смт. Брюховичі під час Першосвятительського візиту Святейшого Патріарха Філарета до Львівської єпархії в рамках святкування 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України 15 вересня 2013 року Божого.)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Богородського УПЦ КП Адріана

ПРО ПОХОРОНИ ВІДОМОГО СТРАЖДАЛЬЦЯ І МУЧЕНИКА ЗА УКРАЇНУ СЕРГІЯ НІГОЯНА, 26-ГО СІЧНЯ 2014-ГО РОКУ

Сергей Нигоян
(1993–2014)

Прес-служба Богородської єпархії УПЦ КП сповіщає, що Митрополит Адріан, будучи свідомим за походженням українцем, родом із Дніпропетровська, приймав участь в похороні відомого страждальця і мученика померлого після тяжких ран 22-го січня 2014-го року, отриманих у Києві на Євромайдані від «тітушок в законі» та «Беркуту» молодого 20-літнього хлопця, вірмена за національністю – Сергія Нігояна.

Зовсім недавно по телебаченню на каналі «1+1» була передача в новинах, в якій журналісти сповістили про перше й останнє інтерв'ю нашого Героя Сергія Нігояна на Євромайдані у Києві:

http://www.youtube.com/watch?v=0WxJKfN_d1M

Розміщуємо ми портрет, який зовсім недавно з'явився на сторінці Фейсбуку відомої української співачки, а ще більше, української світової національної патріотки і лідера Євромайдану у Києві – Руслани Лижичко.

З цього приводу ми розміщуємо відеофільм, який був показаний на телеканалі «TVI» від 6-го лютого 2014-го року за назвою: «Як вбивали Нігояна, Жизневського, Сеника».

Зліва направо. Загинули за справу вільної і незалежної України: Сергій Нігоян (вірмен за походженням), Михайло Жизневський (білорус із Білорусі, член УНА-УНСО) та львів'янин Роман Сеник.

<http://www.youtube.com/watch?v=YcVW9-evx2M#t=82>

На нашу думку, необхідно розмістити й два вірша, які присвячені цим мученикам – страждальцям за нас, за тих українців, які ще сплять і не прокинулись від довгого сну.

Це вірш, взятий зі сторінки фейсбука Руслани Лижичко та вірш дружини відомого письменника й журналіста Фіделя Сухоноса, Лариси Пустовойт-Сухонос, січень 2014.

*Мені наснилось, що вони зустрілись
Убитий в Крутах й вірменин Сергій.*

*В саду едемським на травичці всілись:
«За що тебе?» «За Україну, друже мій.»*

*«Ти знаєш і мене за неї вбили,
Та це було вже років майже сто.
Тоді померли ми, щоб ви нам жили.
А вас вбивають... Вас тепер за що?»*

*«Ти пам'ятаєш, друже. Звісно, пам'ятаєш,
Як біло-біло в нас цвітуть сади.
І ти цей запах п'єш. І ти його вдихаєш
... Я б все віддав, щоб хоч на мить туди.»*

*«А я ще ввечері узяв дівча за руку
Й тихенько так до серця притулив.
Тоді не знав, що Бог уже розлуку
Навіки на землі нам присудив.*

*Під Крутами стояли ми стіною.
В очах не страх, а злість до ворогів.
Більшовики готовились до бою,
Я йшов на смерть... а жити так хотів.»*

*«Мені твій попіл стукав, брате, в груди.
Я вірменин, а теж України - син.
Не мав у серці й крапельки облуди,
За те й убив мене проклятий поганин.»*

*... Мені наснилось, що вони зустрілись.
Убитий в Крутах й бородач Сергій.
В саду едемським на травичці всілись:
« За Україну нас вбивають, брате мій.»*

ПОСВЯТА СЕРГІЮ НІГОЯНУ

Сергійком мати сина назвала
І змалку ніжно пригортала до грудей
З дитинства сил й наснаги надала
Щоб захищати міг добро й людей!
Під небом мирним України
Росло щасливим чорночубої дитя
Та Арарата засніжені вершини
Він бачив подумки з української долини
І сила правди рідного народу
В душі його завжди жила:
За волю, гідність і свободу
Його посвята в Київ привела!
Тут час настав як у буремнім Карабасі
І поруч кращі українській сини
Бо страшну бійню розпалили
Ті, хто взяв на себе гріх війни.
Злочинна куля юнака скосила,
Від неї хлопець онімів,
Однак, лишилася живою в серці сила:
До матері він думкою летів!
Тепер земля пшеничною країни
Його пристанище повік
І син Вірменії хоробрий
Так само наш геройський син навік!

Лариса Пустовоїт – Сухоніс
січень 2014 року

Також ми нижче розміщуємо листування прес-секретаря Володимиро-Волинської єпархії УПЦ МП протоієрея Віктора Мартиненка з намісником Києво-Печерської Лаври м. Павлом (Лебедем).

Похорони мученика - жертводавця Сергія відбулись 26 січня на його батьківщині, в рідному селі Березнуватівка Солонянського району Дніпропетровської області.

Народився Сергій у 1993-му році в цьому ж селі, коли Україна стала вільною і незалежною.

Після завершення середньої школи, Сергій готувався до вступу у вищий учбовий заклад, але доля молодого хлопця розпорядилась по-іншому.

Він славився світлим розумом, любов'ю до України і Вірменії, української мови і, особливо, до творчості Т.Г. Шевченка, пам'ять якого весь світ буде відмічати весною цього року 200-ліття з дня його народження. Й невипадково, рідні і друзі сильного й вольового Сергія Нігояна поклали на його страждальницьке, але святе тіло книгу Кобзаря, а коли несли його до кладовища, то друзі і навіть зовсім чужі молоді люди по черзі, маючи за велику честь нести свого Героя на місце його майбутнього вічного життя, де й ми будемо, та тільки кожен у свій час, який Богом запланований. Боляче тільки дивитись на синів сили зла, які не бояться свого часу відповіді перед Богом за свої злі дії.

Майже всі учасники цього похорону на весь голос славили рідну Вітчизну Сергія: «Слава Вірменії», «Слава нашому Герою», а потім славлячи його і нашу любу Батьківщину зі словами: «Слава Україні».

Але, незважаючи на те, що ні по телебаченню, ні по радіо, ні по Інтернету не було жодного слова про адресу, де саме повинен проходити цей похорон, і все рівно, людей було море, біля 3 000 чоловік, і майже стільки ж було й легкових автомобілів різних марок.

Розказували дніпропетровці, які прибули на похорон Сергія, що коли купляли вони квіти для прикраси молодого тіла і найгарнішого обличчя у світі, то продавці дізнаючись для кого вони купляють їх, то вони безкоштовно дарили найкращі квіти на похорон Сергія.

Не був осторонь і відомий письменник, журналіст і ведучий Дніпропетровського державного телебачення, пан Фідель Сухоніс, який знімав всю процесію похорону Героя Сергія, навіть ніс труну з його тілом поряд з іншими люблячими друзями загиблого!

Треба сказати, що, коли хоронили нашого Сергія, саме в цей день прощався Київ ще з одним молодим Героєм (26 років), білорусом за національністю, Михайлом Жизневським. Як пише веб-сайт «Помісна Церква», що: «Сьогодні у Свято-Михайлівському соборі Києва (УПЦ КП) відспівали Михайла Жизневського, білоруського активіста Євромайдану, який загинув 22 січня під час атаки «Беркута» на вул. Грушевського. Після відспівування тіло Михайла відправлять в Гомель, де він буде похований. Як повідомляє «Білоруський партизан», українці збирали і продовжують збирати кошти для сім'ї загиблого активіста Євромайдану. Збір коштів триває».

Прикро, що за долю України вболівають іноземці, а більшість українського населення не чіпають їх серце і душу ті вбивства і кровопролиття найкращого люду, на всіх Майданах України «тітушками в законі» та «Беркутом», які «зарплату» отримують в сто раз більше, ніж вчені люди в Україні, які несуть наші Державі і нашому народу цивілізацію і майбутні прибутки.

Що ж собі думає той самий Європейський Союз, до якого лине Україна і, особливо США, які славляться своєю зразковою демократією і рівноправ'ям між народами? Вони мовчать. Тільки одна Росія діє й не мовчить, як це було протягом чотирьох століть від Богдана Хмельницького до часу В.Ф.Януковича.

На жаль, коли Митрополит Адріан, перебуваючи у Києві на богослужінні присвяченому 85-літтю з дня народження Патріарха Київського і всієї України Філарета, він дізнався про трагічну смерть свого земляка з Дніпропетровщини – Сергія Нігояна.

Тому Владика Адріан уважно слідкував за повідомленнями по Інтернету, щоб дізнатися дійсну адресу, де відбудуться його похорони. Але ця адреса так і не була ніде надрукована.

І ось, проїжджаючи селище міського типу Солоне на Дніпропетровщині, а потім с. Тритузне, він почав зупиняти свій автомобіль, щоб від місцевих мешканців дізнатися точний маршрут, щоб потрапити в село Березнуватівку і прийняти участь в похороні.

Але ж, яке було здивування, коли люди попередніх сіл зовсім нічого не знали про цей похорон, а хто й знав, то називав загиблого Героя України Сергія Нігояна – екстремістом.

Ось як працює по всій Україні ЗМІ, коли до людей не доносяться правдиві слова та дійсна звістка, яка відбувається у Києві та по всій українській Державі.

Прикро стає, коли від простих українців не можна почути знання про політичну та національну ситуацію, яка складається на території України.

Адже й кореспонденти, журналісти, політики, громадські діячі та опозиціонери не дбають про цих «глухих», «німих» і «сліпих» духом і серцем людей, в яких немає ні радіо, ні телебачення, ні газет, ні листівок, а тим більше Інтернету, з чого можна було б почерпнути і дізнатись про ті справедливі події на майданах Києва та обласних центрах, де гинуть борці і патріоти за вільну і незалежну Україну, про що мріяли і діяли наші предки!

Бо 90% населення України дуже обмежено і туманно розбирається в цих трагедійних подіях, які відбуваються по всій Україні! Наприклад, як було повідомлено на веб-сайті «Українська Правда» від 26.01.2014 року, що у Дніпропетровську на мітингувальників напали «тітушки», звезені за наказом одного із віцепрем'єрів України О.Ю. Вілкула, в чому не хочеться вірити, що він на це здібний чи змушений був це робити, щоб випустити із в'язниці в Жовтих Водах запеклих головорізів. Особливо його батько Юрій Вілкул, який є мером міста Кривий Ріг і при якому, як мов до Дніпропетровська, були направлені сотні катів силової підтримки для підкріплення «Беркута» в обласному центрі м. Дніпропетровська.

А якщо це правда, то ми розміщуємо в цьому місці рекламу з фейсбуку про першого Президента України – Михайла Грушевського, який писав:

Чи знав відомий І-й Президент України, Михайло Грушевський (народився у 1866 р. в Холмі (Польща) і помер

у Кисловодську в 1934 р.), що на вулиці, яка йому присвячена у Києві будуть відбуватися бойові події, подібно боротьбі студентів та гімназистів під Крутами.

http://ru.wikipedia.org/wiki/Грушевский,_Михаил_Сергеевич

На цих веб-сайтах ви прочитаєте про страждання дніпропетровчан на Майдані, які вийшли до будинку облдержадміністрації, щоб висловити своє обурення проти неволі і свавілля.

Пригадуючи діяльність Президента Грузії Михайла Саакашвілі, хочеться, щоб і в Україні з'явився свій, дійсний «Саакашвілі» з його характером, справедливістю і волею, щоб Україні навести лад в органах прокуратури, Міністерства внутрішніх справ та в судах на всіх рівнях, щоб покінчити з торгівлею силовиків з «Беркутом» та «тітушками», що є в наш час і було раніше.

1). «В Днепропетровске на митингующих напали «титишки», свезенные по приказу вице-премер министра Украины?»

<http://www.pravda.com.ua/rus/news/2014/01/26/7011412/>

2). «В Днепропетровске задержанных будут судить в два и три часа ночи».

<http://obozrevatel.com/politics/29604-v-dnepropetrovske-zaderzhanyih-budut-sudit-v-dva-i-tri-chasa-nochi.htm>

3). «Днепропетровскую Областную государственную администрацию стерегут «титишки», а евромайдановцы окружили здание ОГА».

<http://www.pravda.com.ua/rus/news/2014/01/26/7011388/>

4). Дніпропетровчани та журналісти на зустрічі із силовиками про «тітушок» та «Беркут».

<http://www.youtube.com/watch?v=hSrvaHL5dO4>

Ми також розміщуємо відеоматеріали про похорон Героя України Сергія Нігояна, який був викладений у мережу Фейсбук 27 січня 2014 року Святослава Скороходом.

<http://www.youtube.com/watch?v=R6oNseayc0w&feature=c4-overview&list=UUnt6PoFg8QkVgJmG5xTBqAA>

По черзі, випала честь нести дорогоцінне тіло й редактору цієї газети «Наша Церква - Київський Патріархат» пану Фіделю СУХОНОСУ (другий справа).

Похоронна процесія з українськими національними прапорами

Глава Української єпархії Вірменської Апостольської Церкви - архієпископ Григоріс БУНІАТЯН

Ми також розміщуємо відеофільми багатьох відео сайтів, які розказують про похорони патріота України, вірмена за походженням, - Сергія Нігояна.

Сайт «5 канал» <http://www.youtube.com/watch?v=iVg4jDI-mos>

1) Сайт Митрополита Адріана:

<http://www.youtube.com/watch?v=R6oNseayc0w&feature=c4-overview&list=UUnt6PoFg8QkVgJmG5xTBqAA>

2) Сайт «Затопської Січі» (Запоріжжя):

<http://www.youtube.com/watch?v=tOTWbehyc2I>

3) Сайт «Портал кредо Ру» (Росія):

<http://www.portal-credo.ru/site/print.php?act=news&id=105763>

4) Сайт «Український Конгрес Росії»:

<http://www.ukrros.info/>

5) Сайт «Помісна Церква»:

<http://www.pomisna.in.ua/2014/01/pohoron.html>

6) Сайт «Город Дп» (Дніпропетровськ):

<http://gorod.dp.ua/news/88159>

Ми коротко написали про події, які відбувались в селі Березнуватівка Солонянського району Дніпропетров-

ської області під час похорону Сергія Нігояна.

Тепер ми задаємо питання керівництву Української Православної Церкви Московського Патріархату, на чолі Блаженнішого Митрополита Київського Володимира (Сабодана):

Ваше Блаженство! Ви є сильним духом і національно свідомою людиною. Чому Ваш підлеглий намісник Києво-Печерської Лаври митрополит Павло (Лебідь), родом зі Львова, компрометує древню українську православну святиню і в своїх «проповідях» 22-го

січня 2014-го року порівнював В.Ф. Януковича на одному рівні з іменем Христа Спасителя, а дійсних Героїв України, різних національностей він принижував і висміював на Ваших очах?

Зовсім недавно на веб-сайті «Помісна Церква» була розміщена стаття пресекретаря Володимиро-Волинської єпархії МП протоієрея Віктора Мартиненка, який вирішив поставити на своє місце митрополита Павла.

Ось ми розміщуємо його статтю за назвою: «Священик запропонував митр. Павлу поцілувати в сраку Януковича» <http://www.pomisna.in.ua/2014/01/sraka.html>

Тому, прочитавши статтю сміливого священика отця Віктора із Волині, Митрополит Адріан не міг утриматись від враження прочитаної статті і вирішив написати йому подячного листа:

Його Високореподобію, пресекретарю Володимиро-Волинської єпархії УПЦ Московського Патріархату, протоієрею Віктору Мартиненку

Ваше Високореподобіє, дорогий отче Вікторе!

Я щиро дякую Вам за Вашу чудову і своєчасну статтю про намісника Києво-Печерської Лаври, митрополита Павла (Лебеда), який є родом зі Львова і протягом десяти років підтримував комуністів України і був депутатом Київської міської Ради від них, а тепер, зовсім недавно, на своєму богослужінні, очевидно в присутності самого Президента України В.Ф. Януковича, споріднив його ім'я з іменем Господа нашого Ісуса Христа! Очевидно, щоб вихвалитися перед ним. Я довго думав, невже ця лаврська підлота та ще й родом із західної України висловлював почуття в адресу В.Ф. Януковича - Предстоятеля Вашої Церкви (УПЦ МП) Блаженнішого митрополита Володимира (Сабодана)? І ось, Ваша смілива стаття дала мені відповідь, що цей підлабузник і хриstopродавець м. Павло висловлювався в адресу влади не від імені всієї Церкви, а лише від себе, від свого наглого серця. Ще раз щиро дякую Вам, дорогий отче Вікторе і особливо дякую Богу, що Він подарував Україні і всьому українсько-

му народу такого мудрого і справедливого молодого пастиря, яким Ви є! Це своє подячне слово я обов'язково розміщу на своєму сайті і Фейсбуці, а також додаю до нього Вашу статтю для більшого ознайомлення з нею нашого страждального народу. М. Павло (Лебідь) забув, як Господь зберіг йому життя від вогню в гуртожитку Московської духовної академії, де на другому поверсі під час пожежі основного корпусу та Свято-Покровського храму він чудом зберігся, тоді як інші студенти загинули. Так невже він «не пам'ятає» про ці страшні події? Але прийде інший час, коли Господь йому знову нагадає, та тільки без попередження і без Своєї Божественної допомоги!

**Зі щирою повагою до Вас -
Митрополит Богородський Адріан
(УПЦ КП)**

<https://www.facebook.com/>

Ось який лис тепер керує православною древньою святиною в Києво – Печерській Лаврі – Митрополит Павло (Лебідь) та ще й родом зі Львова, тоді як люди з цього древнього міста повинні прибувати до Києва самі святі, чесні і національні патріоти.

Тепер ми розміщуємо іншу статтю, яка була розміщена на веб-сайті «Помісна Церква», - «Намісник Києво-Печерської лаври митрополит Павло (Лебідь) прокляв отця Віктора», вона написана про «намісника-мільярдера».

<http://www.pomisna.in.ua/2014/01/prokljav.html>

Намісник Києво-Печерської Лаври, владика Павло (Лебідь) відреагував на коментар священника не робити гучні заяви від імені усієї церкви щодо підтримки Віктора Януковича. «Владика Павло відповів у своєму дусі - він зателефонував до мене, обливав брудом, погрожував, а на кінець - прокляв. Бог йому суддя, на альтернативно обдарованих не можна ображатися», - розповів Gazeta.ua прес-секретар Володимир-Волинський єпархії УПЦ МП Віктор Мартиненко.

Це він прокоментував у соцмережі Facebook порівняння президента України Віктора Януковича із Ісусом

Христом. «Власне це не була заява — це була щира та емоційна реакція на козунство, висловлена у колі друзів - на власній сторінці у соцмережі. Бо це справді наболіло. Наші священники постійно мусять виправдовуватися за слова та дії цього ієрарха. А це блюзнірство перевершило все. Я і гадки не мав, що моя душевна репліка набуде такого резонансу, але сім тисяч лайків, сотні репостів свідчать, що так думаю не лише я», - говорить отець Віктор.

За його словами, набагато приємнішою за реакцію Владика Павла стала реакція сотень людей - священників та мирян: «За два дні я отримав більше як 300 повідомлень, дзвінків. Священники, навіть кілька архієреїв, миряни, сотні незнайомих людей - дякують, підтримують. Ти сказав те, що усі подумали - кажуть. Я хочу засвідчити: у нашій Церкві більшість достойних людей. Владика, священники - це труженики, вони з народом. А часто судять усіх по деяких скандальних фігурах», - говорить священник.

За словами Віктора Мартиненка, ситуацію в країні, потрібно вирішувати мирним шляхом: «У країні зараз - біда. Спасе Україну тільки Господь. Ми усі молимося. Ми - люди і повинні вирішувати мирно. Сила, кров, зло - породжують ще більше зло. Влада довела людей до відчаю - на ній кров».

**Митрополит Адріан на Майдані.
Справа диякон Святослав Скороход,
а ліворуч протоієрей Сергій Коваль
(Дніпропетровська єпархія УПЦ КП).**

З цього читання можна зробити висновки. Якби антихристиянські дії митрополита Павла (Лебеда) не подобалися Митрополиту Володимирі (Предстоятелю УПЦ МП), він давно заборонив

би йому так виступати. А якщо він цього не робить, значить м. Павло (Лебідь) діє від імені керівника своєї Церкви, тобто Блаженнішого Митрополита Володимира.

Прибувши до Києва із Москви на 85-літній ювілей Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, Митрополит Адріан зі своїм помічником, дияконом Святославом Скороходом спочатку навістив Євромайдан та борців за свободу України, які її відстоювали на вулиці М. Грушевського.

Це було з 21-го по 25 січня 2014-го року. Про це ми свідчимо завдяки відеофільму, який був складений дияконом Святославом Скороходом.

<http://www.youtube.com/watch?v=HreNhSWz9pU&feature=c4-overview&list=UUnt6PoFg8QkVgJmG5xTBqAA>

**Після успіху Митрополита Павла
він може й чарчину випити без закуски.**

Завершуючи тему про похорони Сергія Нігояна та присутність Митрополита Адріана на Євромайдані, ми вирішили розмістити статтю з веб-сайту «РІСУ» за назвою «Ворон напав на голубів, випущених Папою Римським Франциском після молитви за Україну», від 27 січня 2014.

В цій статті білі голуби є прообразом українського мученицького народу, а злі птахи, які напали на цих голубів, чайка і ворон – є прообразом «Беркута» та «тітушок в законі». Ось ця стаття:

«Прикра пригода сталася 26 січня у Ватикані, де Папа Римський Франциск проголосив промову із закликом припинити насильство в Україні. Випущені білі голуби - символи миру - були атаковані іншими птахами, повідомляє «Взгляд». Голубів з вікна випустили хлопчик і дівчинка, яких Папа Франциск запросив взяти участь у так званій «ангельській молитві». Однак, як тільки білі птахи вилетіли з вікна, на них накиннулися чайка і ворон. Чайка вихопила у голуба хвостові пір'я, а ворон схопив його в свої кігті. За словами очевидців, голуби відбилися від атаки, і втративши кілька пір'їн, полетіли далі.

Нагадаємо, що у своїй молитві Папа Франциск заявив: «Я разом з Україною молюся за тих, хто втратив свої життя в останні дні, і молюся за їхні родини. Я сподіваюся, що відбудеться конструктивний діалог між владою та громадянським суспільством, що можна буде уникнути будь-якого застосування насильства і що дух світу і пошуку загальної блага перебуватиме у всіх серцях.»

http://risu.org.ua/ua/index/all_news/ukraine_and_world/international_relations/55107/

В цьому ж центрі Католицької Церкви у Ватикані оголошений піст в знак прохань перед Богом за багатостраждальну Україну, про що пишеться в цій статті:

«Сьогодні у римо-католиків піст за Україну» від 27 січня 2014.

«Українські римо-католики оголосили 27 січня – днем молитви і посту заради миру у нашій державі. Про це повідомляє сайт Львівської архидієцезії РКЦ в Україні».

«Ми закликаємо всіх, хто вірить у Христа, в черговий раз до молитви і посту заради миру в Україні. Нехай наша молитва огорне всіх загиблих та їхні родини. Пам'ятаймо про поранених і тих, хто їм допомагає. Станьмо з молитвою поряд з тими, хто прагне, щоб в нашій країні всі громадяни жили гідно і чесно», - йдеться у зверненні Конференції Римо-Католицького єпископату України. Єпископи РКЦ закликали вірян 27 січня провести молитви, а наступного дня до молитви додати ще й піст.

«З вірою і надією в серці приймімо це зобов'язання, пам'ятаючи слова Господа Ісуса: «Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам» (Мт 7, 7)», - зазначають римо-католицькі владики».

http://risu.org.ua/ua/index/all_news/state/national_religious_question/55116/

Нам, православним українцям, дуже важлива кожна моральна і фізична підтримка, яка йде від церковних і громадських діячів світу.

Прес-служба Богородської єпархії УПЦ КП

І на завершення. До Митрополита Адріана надійшов лист через пана Фіделя Сухоноса від пані Люби Базюк (м. Торонто Канада), яка вирішила сповістити про те, що Владика Адріан тепер вже не в пошани серед українців в Канаді, які знали його, як Митрополита, після прочитання газети «НЦ – КП» №10 за жовтень 2013-го року.

По-перше, він не сподобався пані Любі за його статтю, в якій він висвітлив в людських тонах Президента Росії В.В. Путіна на честь Дня його народження.

Потім їй не сподобався матеріал про 92-літнього протоієрея Володимира Медведя, який зараз мешкає у м. Рівне, бо вона його, як мов знала ще з 1922-го року.

Саме йому й присвятила п. Люба Базюк всю свою пам'ять від дівочтва до старечого свого життя, щоб показати, який був нехороший Володимир Медвідь, який так довго залицявся до її сестри, але вона все рівно на нього не звертала ніякої уваги. Так якщо її сестра не хотіла дружити з Володимиром Медведем, ще в юнацькі роки, то навіщо ж тоді було принижувати зараз такого маститого й сильного священнослужителя. Ці слова Люби Базюк не від Бога, а від самого диявола.

І разом з тим, ця пані Люба «розмазала» ім'я о. Володимира, як тільки можуть українські сільські бабусі, яким надійшло життя і всі добрі люди, які несуть світові мир і любов до Бога та до всіх чесних людей.

Митрополит Адріан неодноразово писав раніше про отця Володимира, але й зараз він повторив цю присвяту йому в газеті «НЦ – КП» №10 за 2013-й рік, який так багато вистраждав в радянській атеїстичній Дніпропетровщині, хоча всі свої сили, вміння і талант він віддавав людям на своїх парафіях і вдома, де зустрічав багатьох українців, щоб передати їм свої знання не тільки про Церкву Божу, але й про нашу з вами рідну Україну та любов Вітчизну.

Адже отець Володимир ще в дитинстві був самою молодшою дитиною в багатодітній родині, для якого батько – Йосип, будучи старостою храму в довоєнний час в Польщі, дав йому достойну освіту, з якою після завершення Великої Вітчизняної Війни Володимира з великим задоволенням взяла до навчання у Волинську духовну семінарію, а через короткий час, маючи здібності до навчання і гарний співацький голос, керівництво Волинської єпархії направило його до Ленінградської духовної академії, щоб він отримав вищу богословську освіту. Окрім цього він отримав звання кандидата богословських наук. А вона пише, що Володимир Медвідь мав всього 5 класів освіти. Дай Бог побільше мати Україні таких «п'ятикласників».

Чому пані Люба Базюк так базюкає про нього? Адже отець Володимир не любить судити інших людей і згадувати про тих, які йому зробили зло, бо він весь знаходиться в душі любові до Бога і до людей. Вона пише, що отець Володимир висилав їй ноти і тексти українських колядок. Скажіть будь ласка, де ви зараз зможете знайти любого українця, незважаючи на його освіту, щоб він знав стільки українських пісень, ко-

лядок, п'ес і особливо, історію України від древніх часів до сьогодення. А вона, замість подяки, ще й висміяла його. Хто ж вона є в порівнянні з дійсним духівником і жертводавцем за святу православному віру?

Пані Люба нагадала й про пані Ольгу Доморадзьку, яка мешкає в Гамільтоні (Канада). Їй вже не менше років, як і отцю Володимиру. Як же Митрополит Адріан її і багато українок в Канаді, як пані Ірина Вашук, пані Дарія Броджет, пані Тамара Дудка та багатьох відомих українок і українців вихваляв на бенкеті, який був йому присвячений у м. Торонто під час перебування в Канаді Владика Адріана у вересні 2007-го року, що було організовано на вищому рівні головою комітету «Приятелів УПЦ Київського Патріархату» пані Іриною Вашук, яка й супроводжувала по всій Канаді Митрополита Адріана, де його зустрічали духовенство і віруючі в храмах Української Православної Церкви Канади з благословення Блаженнішого Митрополита Івана (Стінки) та керуючого Східною єпархією архієпископа Юрія (Каліщука), нині Предстоятель УПЦ Канади.

Саме тут, на бенкеті Митрополит Адріан під час свого виступу щиро дякував жертводавцям, в тому числі і пані Ользі Доморадзькій, які надсилали свої кошти до Дніпропетровська, де Митрополит Адріан будував не тільки Свято-Петро-Павлівський кафедральний храм УПЦ Київського Патріархату в обласному центрі, але й храми в інших містах і селах єпархії.

Він вийшов з-за кафедри й пішов до зали, в якій були присутні гості - біля 400 чоловік й власне, низько поклонився цим жіночкам, про яких йде ця мова.

Але ж, в своєму листі пані Люба Базюк написала, що пані Ольга Доморадзька пожертвувала Митрополиту Адріану 700\$, щоб він молився за неї і за її родину. А що ж виходить, що названий М. Адріан молиться лише за «свого» Путіна?

Що ж, каже Владика Адріан. Можливо й не треба було розміщувати своє привітання в газеті «НЦ – КП» №10 за 2013-й рік, яке було присвячене Президенту Росії В.В. Путіну, хоча в цій статті він в першу чергу нагадав Путіну про українську діаспору в Росії, яка не має жодних громадських прав і релігійних свобод, тоді як російська діаспора в Україні має всі можливості, як матеріальні, фінансові, так і духовні, оскільки в Україні існує біля 12 000 парафій РПЦ Московського Патріархату.

Для підтвердження правдивості слів, ми витягли з привітального листа Митрополита Адріана В.В. Путіну місце, де автор нагадує Президенту Росії про тяжкі умови життя українців в цій державі:

«Користуючись моментом, хочеться нагадати Вам, що члени української діаспори в Російській Федерації є самим миролюбивим народом в Росії, який у всьому при-

слухається до волі керівників Російської держави і готовий виконувати поручення миролюбного російського народу, хоч і представляє меншість серед них.

В одній тільки Москві працюють, трудяться і навчаються сотні тисяч українців, які отримують вчені звання, високопоставлені посади та гідні місця для виконання праці в усіх галузях народної, культурної та державної діяльності.

Разом з цим у Москві і по всій Російській Федерації проживає багато православних людей українського походження. Вони хотіли, хоча б у вихідні дні (неділі та великі і середні православні свята) мати можливість молитися у своїх українських храмах, душу веселити в українських театрах і концертних залах, вчити дітей в українських середніх і у вищих навчальних закладах, слухати передачі по радіо і телебаченню своєю рідною мовою, як це є в урочистій обстановці в Україні, де російський народ має всі можливості для задоволення своїх національних і релігійних потреб».

Так чи треба багато мати розуму, щоб не побачити в статті Митрополита Адріана присвяченої В.В. Путіну, в якій зайвий раз він докорив й нагадав Президенту Росії про тяжке життя українців в цій чужій державі.

Але краще всього, Владика Адріан радить пані Любі Базюк, пані Ользі Доморадзькій та іншим їх однодумцям, які викинули зі своєї пам'яті ім'я Митрополита Адріана, щоб вони поїхали до Росії хоч би на один місяць й відчули життя своїх одновірців і по національній належності людей, як існують українці в цій державі, до якої зганяли наших висококультурних і високоосвічених предків до Сибіру та ГУЛАГу, розпочинаючи від часів Богдана Хмельницького й завершуючи радянським часом.

Звичайно, що в такій демократичній країні, як Канада можна жити й процвітати, бо в ній існують закони, які у всьому допомагають своїм громадянам, прибувших в тому числі й українцям розпочинаючи з ХІХ-го і ХХ-го століть.

Але Бог з нею, з цією п. Любою Базюк. Вона від своєї статті про Митрополита Адріана та про отця Володимира Медведя не залишилась в спокої, бо серця в таких людях затьмарені диявольськими думками й чорними згадуваннями про своє минуле життя, яке пройшло в пустоті й бездарності.

Але, щоб читачам було ясніше про ситуацію, про яку пише Митрополит Адріан, він вирішив розмістити лист Люби Базюк в повному форматі в цьому номері після своєї статті, щоб ми, українці, берегли один одного, а не топили в безсоромності і в крові, що діється зараз у Києві і по всій Україні.

Приїжджайте до нас і тут разом будемо не базикати, а воявати за свою гідність, за честь, за славу і за український багатостраждальний народ, який героїчно і патріотично проявляв себе протягом всіх століть і поколінь, не на чужині, а тут, в Україні!

Прес-служба Богородської епархії УПЦ КП в Росії

От: **Фідель Сухоніс** <fidelsukhonis@gmail.com>
Кому: **Митрополит Адріан** <mitropolet@ukr.net>
Тема: **Лист з Канади**
Дата: **23 янвря 2014, 22:23:35**
Размер: **23 К**

«Відносно 10 номеру «Нашої Церкви» - там є привітання Путіну від митр. Адріана. Це є найбільш підхлібний та ганебний привіт з уродинами ката, злочинця України - Путіна, який я в своєму житті читала. Ми тут в Канаді дивуємося, що Ви таке помістили, можна було помістити привітання в двох реченнях. Я читала багатьом, що підтримували Адріана, не хочуть називати його митрополитом, бо всі його друзі розчарувалися в ньому з причини грошей, а моя приятелька йому вислала \$700, щоб він молився за її родину, він хіба тільки молиться за Путіна. Так, як підтримувала його діаспора, особливо місто Гамільтон та Торонто, то тепер не хочуть згадувати його ім'я. Його допис про священника Володимира Медведя - той, хто не знає, подумає позитивно. Отець Медвідь є з парафії мого тата з села Жмуді, ми спілкувалися з ним з 1940 по 1944 р. Я його віднайшла, як шукала татових парафіан, депортованих з Холмщини. Він мені прислав свої книжки, збірки колядок і щедрівок. Його життя за советських часів треба було б добре перевірити, кому він служив, може Богові і Нечистому. Головне, він не мав середньої освіти, це було потрібно, щоб поступити до Духовної Семінарії, він закінчив в селі Жмуді може 5-ять клас, і це відчувається. Закінчив у Луцьку Духовну Семінарію, потім кандидатуру в Ленінграді. Як приймали до Семінарії за советських часів, а також і Ленінграду - не мені судити. Але основне, що потрібно знати священникові, він знає. Годинами розмовляв з моїм татом на церковні теми, а властво приходив, бо цікавився моєю старшою сестрою, яка дуже сердилася, як він приходив, бо вона вже кінчала Холмську гімназію та була дуже мудрою, освіченою дівчиною, що планувала дальші університетські студії. Але це тільки на маргінесі, що я хочу сказати. Головне, що московська церква себе вважає такою «каноничною», що дотримується всіх догмів і канонів, а я донька священника та знаю, що семінарист, що має бути висвяченим має одружитися з дівчиною, непорочною, бо семінарист підписує документ, що його наречена «непорочна». Мій тато питався маму, чи вона є дівчиною, бо мусить підписати такий документ і присягати. Може це були такі вимоги в 1923 р., але отець Володимир не тільки не оженився з дівчиною, а розвідкою чи вдовою, з двома дітьми. Він до того не признавався, навіть мені про це не сказав, та в своїй книжці не написав, а коли померла його «матушка», ми колись називали «паніматка», а в Канаді називаємо «панідобродійка», я була тоді в Львові та довідалася, подзвонила до Рівного та зложила співчуття, та запитала, де тепер його син та донька, чи близько нього. Він відповів, що це не його діти, що це були її діти, та вони в Москві, син не приїжджав на похорон, а донька приїжджала. Оце московські канони та догми, висвятили о. Медведя жонатого з жінкою, не тільки що не дівчиною (винною, чи невинною), а ще з двома дітьми. Отець Володимир любить багато слави, є таких багато людей, а я як прочитала - то подумала, що Адріанові - як єпископові, що знав життєпис о. Володимира - ніяк не личило його виславляти статтею. Моя покійна сестра, до якої він думав залицятися, як прочитала, як за советських часів він всюди їздив на курорти, путівки, то так і сказала, що вмів добре служити советській владі. Багато священників служило советській владі, їх змушували, але їх уже багато нема, краще їх не прославляти. Нехай це буде тільки для Вас, але порадьте Адріанові подумати про московські канони, себе так не понижувати привітами Путіну, бо це для нас «червона плахта», так як в Іспанії сердять биків.

З пошаною, Люба В.Б.»

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

Надійшла сумна вістка, що 26 січня 2014 р. відійшов у вічність у Нью-Йорку легендарний і заслужений діяч ОУН, особливо який проявив свою дуже активну діяльність в роки Другої Світової війни на терені Донбасу. Народився Євген Ярослав Стахів 15 вересня 1918 року в Перемишлі в національно свідомій і патріотичній українській родині, яка на визволення свого народу виврядила три сини і дочку. Стефан Шах у своїй книзі «Між Сяном і Дунайцем», Мюнхенч 1960, на с. 135 пише: «У родині Павла Стахова визначну роль відіграли його здібні три сини: Володимир, Євген та Ігор». Додаймо, що їхня сестра Марія відзначалася також великою мужністю і патріотизмом і на 33 році життя у нерівному бою з більшовиками загинула в боротьбі за волю України в лавах УПА. Їхній батько Павло (1880-1960) був офіцером Української галицької армії, боровся за волю України, а мати Казимира також знала в Перемишлі, як провідна культурно-освітня діячка, арештована в 1947 р. більшовиками і в 1952 р. померла в неволі на засланні. Володимир ((1910-1971) знаний діяч ОУН, займає серед цього руху одне з передових місць. З черги сестра Марія (1914-1947) з високою гідністю воювала в лавах УПА і загинула героїською смертю в Карпатах. Їхній брат Ігор перейшов бойовий хрест в рядах української дивізії «Галичина», рейдом перейшов на захід, жив в Південній Америці, мав чотирьох синів, дати його смерті не уточнено. Це дуже загальна характеристика родини Стахів і пора перейти до детальнішого обговорення покійного Євгена Стехова. В цьому місці слід підкреслити, що Євген часто любив повторювати: «Я пишаюся тим, що мені пощастило народитися в одному з найдавніших і найкрасивіших міст Русі у Перемишлі, який згадується вже в «Повісті врем'яних літ», коли князь Володимир підкорив Червенські городи і тоді Перемишль був приєднаний до Славної Київської держави».

В Перемишлі промайнули молоді роки Євгена, він тут закінчив початкову школу ім. М. Шашкевича, після якої

ПОМЕР ЄВГЕН СТАХІВ - ВИЗНАЧНИЙ ДІЯЧ ОУН УКРАЇНСЬКОГО ПІДПІЛЛЯ

вчився і закінчив Перемиську Українську державну чоловічу гімназію (1928-1932 рр.), де вступив до юнацтва ОУН, а з 1934 р. став членом цієї організації, яка в ці часи жертвенно захищала інтереси українського народу. Під час своєї довголітньої підпільної праці Євген послуговувався слідуєчими псевдонімами: Борис, Павлюк, Кравс, Макольондра, Стах та інші. З молодих років Євген дуже активно і патріотично працював у Перемиській «Просвіті», «Рідній Школі» і займався спортом в Перемиському «Сяні». По завершенню середньої освіти почав студіювати агрономію у Львівській політехніці. Але в коротці, як добровольець вступив у боротьбу за встановлення Карпатської України. Входяв до штабу Карпатської Січі та дописував статті до хустської газети «Нова свобода». Боровся в боях завзято з мадярами і на жаль потрапив у їхній полон, з якого йому вдалося втекти і дістався до Берліна, де разом з братом Володимиром працював в «Українській пресовій Службі» (1939-1940), а одночасно Євген почав студіювати на факультеті металургії в Технішегохшуле-Шарлотенбург'. З розвитком воєнних подій Євген в червні 1941 р. разом з Володимиром переїхали до Львова і тут вони взяли активну участь у підготовці проголошення Акту 30 червня 1941 р. про відновлення української держави. Брат Євгена Володимир був винятково активним діячем ОУН і з високою гідністю працював в лавах ОУН. Доречі слід пригадати, що Володимир виконував обов'язки міністра закордонних справ Української Республіки, брав участь в обороні Перемишля і Львова і боровся на теренах Східної України. А під час проголошення Акту 30 червня 1941 р. Володимир стояв на тому історичному балконику у Львові, поруч Провідних діячів ОУН, які проголосували державний суверенітет. Після гітлерівської агресії і арештів провідних діячів ОУН гестапом, Євген переходить в підпілля і з рамена в ОУН С. Бандери в серпні 1941 р. стає членом Південно-Похідної групи ОУН і рейдує на східні терени України, де займався організацією осередків ОУН на терені Кривого Рога, Дніпропетровська, Маріуполя, а особливо проявив активну діяльність на Донбасі. В тих нелегких умовах Євгенові вдається феноменально зорганізувати між двома реакційними системами Гітлера і Сталіна з місцевого населення: українців, греків, євреїв та навіть руських, сильну підпільну сітку ОУН.

Більшовицька розвідка інформувала своє керівництво, що на терені Донбасу появилася підпільна нечисельна, але активна група, яка поширює агітаційну роботу спрямовану на

визволення України. На підставі дослідів виявляється, що один із головних підпільників був саме у 1942-1943 рр. оунівець Євген Стахів, який очолював українське націоналістичне підпілля на Донбасі. Саме він на тому терені проводив пропагандистсько-просвітницьку акцію в боротьбі за незалежну Україну. Про його діяльність є доволі багато літератури. Навіть відомий письменник Олександр Фадєєв у своєму виразно пропагандистському романі «Молода гвардія» не випадково дав героєві-зраднику ім'я «Євген Стахович», адже особа діяча ОУН була вже відомою тоді навіть Міністерству державної безпеки СРСР. В романі Фадєєва написана та безглуздість, бо Євген Стахів не те що не був молодогвардійцем, навіть комсомольцем ніколи не був. Він організував українське національне патріотичне підпілля на Донбасі, під гаслом якого було «Смерть Гітлеру, смерть Сталіну». Одже зміст роману Фадєєва «Молода гвардія» є більшовицька фальшивка. Стахів ще за свого життя спростував наклеп на себе в українській пресі в Америці і намагався навіть притягнути Фадєєва до суду, але той викрутився. З наближенням більшовицького фронту Євген подався в Західну Україну, де в січні 1944 р. одружився з Марією з Винників. Та зразу став продовжувати політичну діяльність в структурах УГВР. Отримав організаційне завдання нав'язати контакти з союзниками в Італії, Югославії, Австрії, Польщі, Словаччині, Нідерландії та Німеччині. Свою місію виконував беззастережно. Після закінчення Другої світової війни, Євген перебував в Німеччині і звідси емігрував в 1949 р. до США. На еміграції закінчив вищу технічну освіту, працював на різних посадах і став одним із активістів «двійкарів» — демократичного крила в ОУН, яке здійснювало ідеологічну боротьбу проти СРСР.

Перебиваючи в Америці Євген займався широкою громадською працею. Брав участь у міжнародних наукових з'їздах і конференціях, був членом Дослідно-видавничої Асоціації «Пролог», довголітнім головою Українсько-Американської Координаційної Ради, Керівником Товариства українсько-єврейських зв'язків, написав низку статей, нарисів, оповідань переважно на тему політичної діяльності. Крім того, Є. Стахів був співорганізатором з'їзду Перемишляків, що відбувся 4 липня 1953 р в Нью-Йорку. В результаті цього з'їзду видано унікальну книгу «Перемишль західний України» (Нью-Йорк 1961), до якої він написав цінну статтю «Сини перемиської землі в українському революційно-визвольному русі

1930-1945 р.р.». На увагу заслуговують його статті, які були опубліковані в книгах, інтерв'ю, сказані під час особистої розмови, які вимагають окремого обговорення, а вони поміщені в книзі Євгена Стахова «Крізь тюрми, підпілля і кордо-ни. Повість мого життя», (Київ, «Рада», 1995). У Своїй творчості Євген цікавився всестороннім українським життям. Особливо помітне це у його праці «Останній» «Молодогвардієць», він серед іншого писав: «У зв'язку з тими суперечками між націоналістами і комуністами в пам'яті спливають спомини одного з наших січових стрільців, котрий брав участь у бою на Маківці. Він оповідав, що коли вони виграли бій і йшли вперед, переглядаючи поранених і вбитих, в кишені на грудях одного солдата російської армії знайшли «Кобзар» Тараса Шевченка — він його не вборонив од смерті. І як було боляче і прикро, що ми,

українці в австрійській армії, воювали з українцями з російської армії. Брат проти брата, і навіть застрелили хлопця, котрий мав на серці «Кобзар».... Євген уболівав над долею свого народу, який змушений був воювати проти себе за чужі ін-

тереси. Він навіть намагався змінювати програму ОУН на більш демократичну, щоб на його думку всі верстви народу об'єднали.

Починаючи від відновлення української державності в 1991 р. Євген майже кожного року їздив в Україну і до рідного йому Перемишля. Зустрічався з різними верствами населення, політиками, державними діячами, військовими, студентами, молоддю і намагався всім прищеплювати національне братолюб'є. Автор цієї статті десятки разів зустрічався з покійним, провадив з ним ділове листування, деколи полемічне, але в кінці слід підтвердити, що була це незвичайна жертвенно віддана людина України. Помер бл. п. Євген Стахів у Нью-Йорку 26 січня 2014 у віці 95 років. До останніх днів свого життя він зберігав ясний розум і під кінець свого життя переживав долю українських Майданів в Україні. Зневажливо оцінював режим Януковича і сучасну теранію українського народу. За жертвенну і віддану працю для України Євген Стахів був нагороджений 3-ма орденами: «За заслуги перед Україною» (який отримав ще від Леоніда Кучми) і Ярослава Мудрого IV і V ступенів (які отримав з рук Віктора Ющенка). Покійний гордився своїм родоводом, а зокрема старшим сином Зенком, який працював директором з міжнародних проектів Інституту водних ресурсів Корпусу інженерів армії

США і за свої досяги отримав достойне звання лауреата Нобелівської премії.

Похоронні відправи покійного Євгена Стахова відбулися 31 січня 2014 р. в церкві св. Павла в Рамесей в штаті Н.Й. Після похоронних відправ тіло поховано на цвинтарі св. Духа в Тамптонбургу штат Н.Й. Земляцтво «Перемищина» в Канаді висловлює співчуття рідним і близьким покійного Євгена Стахова. В першу чергу дітям Зенкові і його дружині Олесі, Борисові і його дружині Оксані, внукам: Наталії, Тимішу, Татяні, Александрові і Зої.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Література і джерела:

Ярослава Музиченко. «Всімибули...» //Україна Молода 11. липня 2009, с. 5.

Євген Павлович Стахів скінчив свій земний шлях. Закордонна газета 31 січня 2014 року.

Я. Стех «Пропам'ятна книга українських діячів Перемищини», Перемишль, 2006, с. 430

Українська державна чоловіча гімназія у Перемишлі, Дрогобич, 1995, с. 254.

Дзеркало Тижня № 29 (504) 24-30 липня 2004 року.

Українська правда 15 вересня 2012 року.

Діяльність ОУН на Донбасі в інтернет.

Ярослав СТЕХ.

Слово Високопреосвященного митрополита Димитрія увечері свята Різдва Христового

Всечесні отці!
Дорогі брати і сестри!

Ми стоїмо перед яслами, які кожного року в ці дні знаходяться посеред храму, і бачимо перед собою втіленого Бога. Особисто для мене це дуже зворушливий період і я радію, що ми сьогодні, у цей 7-ий день 2014 року, зібралися тут, щоби прославити новонароджене Немовля Ісуса.

Мені на думку спадають зараз дві речі, які не можна оминати в нашому житті: смирення і послух. У кожної людини повинно бути смирення і послух. Це дві речі, які насправді творять мир, а Різдво Христове це і є свято миру.

Цей Різдвяний мир сповістили ангели: «Слава у вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління» (Лк. 2, 14).

Святитель Василій Великий закликав це свято творити у мовчанні. Ми ж більше його творимо в радості і так, гадаю, й потрібно робити. Повина бути і частка веселощів присутня у цьому святі, як і в кож-

ному нашому дні. Але все це не повинно вводити людину у стан, коли вона відкидає смирення і послух.

Згадаймо, коли перша людина, Адам, знаходився у раю, то там був великий послух і велике смирення і страх Божий. Усе корилося першій людині, сказано, що Адам і з тваринами розмовляв. Але коли все це порушилося, не стало цього смирення і послуху, тоді людина сама уподібнилася до тварини і почала так само для себе добувати їжу, як і тварини, вмиль все порушилося і перестало слухатися Адама.

Зверніть увагу на нового Адама, Який лежить в убогих яслах. Що бачимо ми у цій печері, де спочиває втілене Слово Боже? Ми бачимо глибоке смирення! Діва Марія знаходиться у великому смиренні, біля неї Йосиф, пастухи, волхви, які прийшли вклонитися новонародженому Немовляті, всі тварини також вклонилися Немовляті – всі, кого ми можемо тут перед собою побачити, знаходяться у великому смиренні і послуху.

Ось, яка велика різниця між старим Адамом, який вчинив непослух, і новим Адамом! Ось, як оновлюють творіння!

Особливо ж сьогодні, дорогі брати і сестри, перебуваючи у цих великих випробуваннях для нашої країни, згадаймо сутність свята Різдва! Згадаймо, що Бог прийшов на цей світ у великому смиренні і для того, щоби, перш за все, послужити людям.

Наш Патріарх запитує нас у Різдвяному посланні: «Для чого прийшов Христос на землю? Щоб побудувати рай на землі?»

Відповідає, що ні, зовсім не для цього прийшов Спаситель. Він прийшов на землю, щоби спасти нас і щоби кожний із нас, придбавши це велике смирення і послух, осягнув Царство Небесне.

Вдивляючись у це зображення вертепу, яке щороку постає перед нашими очима, кожний із нас повинен збагнути ту велику любов, яку має до нас Ісус Христос Син Божий, а також заступництво і опіку, яку звершує над нами Пресвята Богородиця.

Завтра Її день. Завтра ми будемо віддавати особливу шану Божій Матері, звершуючи свято Її Собору. А в Ній шануватимемо Її велике смирення.

Нехай Господь Бог наш, новонароджене Немовля Ісус, дарує всім нам це велике смирення. Докладімо, дорогі брати і сестри, всечесні отці, усі зусилля до того, щоби придбати також і послух.

Я думаю, що для священників тут особливо треба наголосити на слові послух, а для всіх парафіян цього храму - на великому смиренні.

Отже, бажаю пастирям ревності у Бозі, а вірянам глибокої віри. Амінь!

Христос рождається!

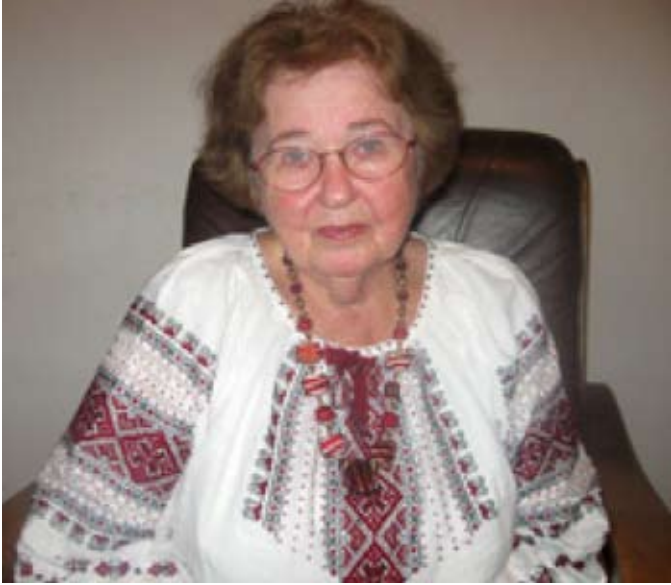
(слово виголошене після великої вечерні у Покровському кафедральному соборі м. Львова увечері дня свята Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа 7 січня 2014 року Божого)

Церква.info

• **ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ**

Любов **ВАСИЛІВ-БАЗЮК**, (ТОРОНТО, КАНАДА)

* * *

Порівнювати наш Майдан - не можна із УПА,
Що 10 років у лісах, снігах та у землянках ночували.
Ховалася від ворога, від кулеметів і розлучених собак,
Бо енкаведистів так всі називали.

Без чистої водиці, хліба та медичної опіки
Борилися завзято! Ворог не міг їх налякати,
Наказ, щоб визволити Україну - не пропадав,
Ідея не померла, горіла полум'ям стократ!

Страшні терпіння, голод, холод, все переживали,
А потім Казахстан і Колиму, Воркуту - всю Сибір,
Своїм життям і кров'ю розбудували ворожу московщину,
А в Україні - ворог кпився та знущався - "ворогами народу"
всі їх називав.

Доба змінилась, союз советський розлетівся,
Настала воля, на Сибір і Магадан не висилають.
Різниця тільки та, що яничари знов при владі,
Та міцно всі працюють, щоб Україна з москалями "повінчалась"
на все життя.

Ганьба вам! Ви були всі підлі президенти - яничари,
За винятком одного, що "Самостійність" підписав.
На двох стільцях ви все сиділи,
Владу за московські гроші купували,
Україну нищили, для себе працювали та гроші рахували!
6.02.2014 р.

* * *

Повстала Україна проти обману, глуму, надсміхань,
Обтирає сльози. Про забитих людей в лісі і берези сльози
проливають.

На снігу, червона кров сліди лишає,
Всім нам чесним Українцям серце розриває,
До Майдану, мужнього повстання, всіх нас закликає.
Хто ж ті наші "вороженьки", що нас б'ють, вбивають?
Чіє вони сини? Майбуть батьків і матерів не знають...!
З камінними серцями виконують ворожі та чужі для нас накази,
Бо любови до своєї Батьківщини - України - вони давно не мають.
Б'ють, вбивають, шкіру з лиць здирають, гроші заробляють, бо
ще мало мають.

На Майдані герої наші днюють і ночують,
Мороз для них як тепле сонечко сіяє,
Страху не мають, бо Бог охороняє,
Силу духа додає, думки завзяттям наповняє,
Щоб ворожу силу подолати.
Свободу, справедливість та Божі всі закони відновити, Україну
шанувати і любити!

3.02.2014 р.

* * *

Заговорив світ, бо ще такого чуда,
"Співучої революції" - ніколи не було !
У біблії не пишуть, історія не подає,
А наш народ на "Майдані" співає, ворога перемагає.

Не козацькими шаблями чи мушкетями,
Без пальної зброї, буків, канчуків,
Промовляє піснею, завзятими словами
Намовляє здобувати справедливість, закликає всіх!

Чи хтось в історії ще бачив
Дотепність нашого "Майдану"?
Бо з снігу, льоду мур зробили
Та беркутів в Майдан не допустили !

А ворог грішми зрадників шукає,
Та "тітушок" підло підсилає,
Щоб по головах кійками били, розбивали,
Провідників - героїв мучили, сніг кров'ю поливали.

В історії не буде слів похвали беркутові
І тітушкам за злочини, вбивання та каліцтво.
Бо Милосердний Бог не оправдає душолюбів,
Народ наш - Героями Держави України - їх не назове!

Помирають люди, бо були побиті,
Їхня кров стежинами тече,
Хто проходить, стане, сльозами заллється,
Бо земля вже більше крові не прийме.

Вся земля століттями страждала,
Та великими річками кров у Дніпро текла.
Від жорстокої московської навали,
Не від "братньої" любови кров річками потекла.

На Майдані молоді вірли страждають,
А беркут напившись дурману,
Без найменшого сумління за московські гроші
Розганяє, б'є! Українцям волю забирає,
до Москви жене.

Українська Земле! Більше крові не приймай,
Допомагай Героям нашим виживати,
Снігами, льодом ворога вбивай, карай
Героям Майдану здобути перемогу помагай!

4.02.2014 р.

* * *

Знеможені від холоду та голоду
На майдані стоять.
Захоплені великою ідеєю
Свободу здобувають.

Вони своє юнацьке життя
Неперші покладають.
Покликані великою ідеєю
Всіх ворогів - до суду закликають.

Частина нашого народу
Ще міцним сном все спить.
За гроші крадені державні
Свободи їм не воскресить!

Цей сон - дурман
Століттями людей тримає,
Своїх героїв проклинає,
Ворогу допомагає.

А ті, що на Майдані
Показують дорогу, будять,
Щоб Україна, Вільна Держава
Поміж усіми, не Московію
- могутньо процвітала!

5.02.2014 р.

МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ

22 січня 2014 року у зв'язку з поглибленням суспільно-політичної кризи та протистоянням, Священний Синод благословив у всіх храмах звершувати посилені молитви за мир в Україні.

Прохання на потрійній ектенії

Ще молимося, щоби Господь наш Ісус Христос захистив Україну від видимих і невидимих ворогів, щоби зберіг неподільною, свободною і незалежною Українську державу, щоби припинив ворожнечу між владою і народом та зупинив міжусобну боротьбу, щоби напоумив владу не застосовувати зброю проти народу, який обрав її, щоби викоринив в нас ненависть і гнів та всі інші пристрасті, що руйнують братолюбність, і вселив в серця наші любов до своєї Батьківщини, щоби прослав мир і злагоду народу нашому і простив нам усі провини вільні і невольні, благаємо Тебе, Чоловіколюбний Господи, вислухай і скоро помилуй.

Молитва за Україну

Господи Ісусе Христе Боже наш, ми згрішили перед Тобою, і праведним Твоїм судом через неправди і беззаконня наші втратили мир і злагоду в Україні нашій. Ти, Господи, бачиш протистояння між владою і народом, Ти бачиш, як злі сили розпалюють ворожнечу і ненависть між людьми, Ти бачиш непримиренність між протидіючими силами. Неправда породила в нас насилля, страждання невинних людей і кров. Ти ж, милостивий Господь, що не до кінця гніваєшся, дивлячись на наші вікові великі страждання, голодомор, гоніння на Церкву, заслання і катування, а ще більше – на велике терпіння нашого народу, бо ми і в стражданнях,

і в неволі не втрачали віру в Тебе, єдиного істинного Бога – Ти змилювався над нами і дарував нам свободу і державу. Дякуємо тобі за милосердя Твоє, і припадаючи знову дякуємо за Твою безмежну любов. Ми хоч і грішимо перед Тобою, але ж і Тобі єдиному служимо.

даєш владу і відбираєш її, надихни нашу владу, щоб вона служила тим, хто обрав її, а не своїм інтересам, або невеликій частині суспільства. Навчи людей, особливо тих, що називають себе християнами, не продавати свою совість ні дешево, ні дорого, бо вона буде потрібна їм у житті.

Господи, Спасителю наш, дай мудрість нашим народним депутатам, щоби вони приймали справедливі закони на благо народу і кожної людини, і не чинили неправди.

Господи Боже наш, Ти є суддя праведний, пошли суддям нашим благодатну допомогу і пробуди їхню совість, щоби вони не дивились на обличчя, на посади і на гроші, а чинили справедливий суд, щоби люди остаточно не втратили надію на правдивих суддів. Нагадай їм,

Господи, що скоро і вони стануть перед Тобою на Твій суд.

Господи, напоум наших правоохоронців не застосовувати зброю проти свого народу, проти своїх батьків і матерів, братів і сестер. Навчи також нерозумних людей не спокушувати правоохоронців на насилля.

Господи, Боже наш, сьогодні Україна переживає тяжке випробування. Це наслідок наших гріхів і беззаконь. Не карай нас надмірно, але зглянься на наші немочі, прости нам провини наші і допоможи нам знайти примирення і справедливості, захисти нас від видимих і невидимих ворогів наших, які хочуть поневолити нас, і помилуй народ наш, як Ти помилував ніневітян заради їх покаяння.

Бо Твоє є милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духу, нині і повсякчас і навіки віків. Амінь.

Зглянься на нас, Чоловіколюбний Господи, і не карай нас гнівом Твоїм за наші провини вільні і невольні, за наше протистояння і нерозумність, за нашу непримиренність, гордість і нетерпеливість один до одного, за наше небажання знаходити порозуміння. Але Ти, Боже наш, бачиш і навернення до тебе народу нашого, його віру і жертвовність.

Господи Ісусе Христе, Ти сказав: «Без мене не можете робити нічого». Допоможи нам знайти примирення між протидіючими силами. Пошли в наші серця любов один до одного, мир і злагоду, – благає Тебе Церква Твоя.

Владико Многомилостивий, охорони нашу державу від тих, хто зазіхає на її незалежність і хоче розділити її. Господи, збережи нашу Українську державу, як Ти завжди оберігав християнські держави.

Господи Боже, Ти керуєш народами і кожною людиною, ти

НЕЗЛАМНИЙ БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

У Видавничому відділі УПЦ Київського Патріархату за редакцією митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського Епіфанія, упорядників прот. Олександра Трофимлюка та Юрія Дорошенка побачила світ книга «Незламний будівничий Української Церкви», присвячена 85-літтю від дня народження Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

До книги увійшли слова представників національної еліти, визначних культурних, наукових і громадських діячів сучасної України про Його Святість.

Видання також проілюстроване світлинами, які відображають діяльність

Патріарха Філарета як незламного будівничого Помісної Української Православної Церкви.

Книга адресована широкому колу читачів.

Видання здійснене за фінансової підтримки ПАТ ПБК «Радомишль» та особисто генерального директора Андрія Миколайовича Мацоли.

Незламний будівничий Української Церкви / [за ред. митр. Епіфанія (Думенка); упор.: прот. Олександр Трофимлюк, Юрій Дорошенко]. – К.: Видавничий відділ УПЦ Київського Патріархату, 2014. – 160 с.

Влас. Інформ.

У НАВЕЧІР'Я РІЗДВА ХРИСТОВОГО СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ЗВЕРШИВ БОЖЕСТВЕНУ ЛІТУРГІЮ СВЯТИТЕЛЯ ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

6 січня 2014 року, у навечір'я Різдва Христового (Різдвяний святвечір), Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив вечірню і Божественну літургію святителя Василя Великого у Свято-Володимирському кафедральному соборі.

Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та соборне духовенство.

Наприкінці богослужіння відбувся чин славлення Христа, під час якого на середину собору була винесена ікона Різдва Христового та велика свічка (символ вифлеємської зірки), перед якими священнослужителі урочисто заспівали тропар та кондак свята.

Вечері, о 17 годині, Святійший Патріарх Філарет очолить святкове Всенічне бдіння у Володимирському кафедральному соборі.

ПРОШУ НЕ ВРУЧАТИ НАГОРОД

Заява Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

З офіційного повідомлення на сайті Президента України стало відомо про указ глави держави про нагородження мене орденом «За заслуги» I ступеня. Також на сьогоднішньому засіданні Священний Синод Київського Патріархату виніс рішення про нагородження мене орденом святого апостола Іоана Богослова – у зв'язку з моїм 85-літтям.

В умовах, які сьогодні склалися в Україні, коли загинули люди, а в центрі Києва триває жорстоке протистояння, я прошу не вручати мені нагород. Це моє рішення також підтримали члени Священ-

ного Синоду та інші архієреї, що зібралися сьогодні у Києві.

Розділяючи з українським народом біль та скорботу Церква молиться за мир і припинення міжусобиці та закликає до молитви всіх віруючих. Також ми молимося за душі загиблих, за полегшення страждань та оздоровлення постраждалих. Я благословляю духовенству Київського Патріархату звершувати молитви там, де цього просять люди, сприяти втихомирненню ворожнечі.

Вірю в милість Господню до України.

Філарет, Патріарх Київський і всієї Руси-України 22 січня 2014 р.

СОЛІДАРНІСТЬ ПРОТИ РЕПРЕСІЙ

Сьогодні влада викрадає і бере у заручники сотні наших друзів, близьких і рідних. Їх хапають вдома, на вулицях і навіть у лікарняних палатах. Їх б'ють, катують і принижують, не роблячи виключень навіть для поранених. Їх тримають у тюрмах, автозаках, гаражах і льохах, або під домашнім арештом. Їх залякують судовими вирокami і фізичними загрозами. А ще цинічно пропонують обміняти їхню свободу на нашу покірність.

Влада використовує терор, але ми не маємо намірів домовлятися з терористами. Ми зробимо все, щоб бранці були звільнені без жодних виключень та умов. І ми покараємо кожного людолова, якими б посадами, чинами чи повноваженнями він не прикривав свій злочин.

Полювання на людей в Україні відкрила Верховна Рада. 16 січня народні депутати, керовані віце-спікером Ігорем Калетніком, рукоблудним голосуванням запустили маховик репресій. Ми звинувачуємо кожного, хто брав участь у цьому державному злочині так само як і тих депутатів та працівників апарату Верховної Ради, хто не протидіяв йому.

Ми звинувачуємо тих, хто прикриваючись міліцейською формою або прокурорським посвідченням, захоплює, катує, фабрикує справи та докази і тримає людей у неволі.

Ми звинувачуємо тих, хто вдягнувши суддівську мантію, освящає іменем закону викрадення людей і легалізує утримання заручників.

Ми знаємо усіх злочинців поіменно. Усі вони живуть поруч із нами і не уникають покарання. Ті, що виконували накази відповідатимуть так само, як і ті, хто їх віддавав.

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

Гаазький трибунал не визнає терміну давнини за злочини проти людяності. До того ж крім зґвалтованого вами правосуддя існує ще суд людський.

Усі заручники мають бути звільнені і справи проти них закриті. Усі зниклі мають бути знайдені і звільнені. Без виключень і передумов. Це – не предмет торгівлі, які б «закони» не ухвалювала з цього приводу Верховна Рада.

Пам'ятаєте, як українці відповіли на репресії від 16 січня? Київське повстання швидко розрослося і охопило усю країну. Тож краще не випробовуйте наш терпець.

Зарубайте собі на носі: тюрми ніколи не стануть символом нашої держави.

І не забувайте, що саме взяття народом фортеці-тюрми Бастилії стало символом однієї з найбільших європейських революцій – французької. А українці показують себе сьогодні великими прихильниками європейських цінностей.

■ РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний послідовний сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

• ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 В Україну: 30-40 днів
 В Москву: 30-40 днів
 В С. Петербург: 35-45 днів
 Решта регіонів на www.mist.ua

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛКІВ:
 В Україну: 3-5 робочих днів
 В Москву: 5-7 робочих днів

• ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
 • ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
 • УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
 • ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.mist.ua

Редагусь колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США	Mr. V. Babanskyj, 74, Oakridge Lane Watchung, N.J. 07069, USA.
В Україні:	Володимир Барна вул. Банкова, 2 01024, м. Київ тел. 066-62432-31

Підписано до друку 31.01.2014 г. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 276.

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна